

CNV-reactie op internet-consultatie handhaving sociale zekerheid

In het kort

Met dit wetsvoorstel worden twee handhavingsonderwerpen behandeld. Allereerst gaat het voorstel in op de handhaving na overtreding van de inlichtingenplicht. Te weten: als iemand informatie die relevant is voor de uitkering niet doorgeeft. In dat geval wordt er op dit moment een boete opgelegd. De hoogte van de boete is gerelateerd aan de hoogte van het teveel ontvangen bedrag aan uitkering. Ook is de hoogte van de boete gekoppeld aan de verwijtbaarheid die wordt aangenomen. Met het nieuwe voorontwerp wetsvoorstel (hierna: het voorstel) wordt een 'gereedschapskist' geïntroduceerd met daarin meer ruimte voor bijvoorbeeld een waarschuwing. Ook wordt een 'toelichtingsgesprek' geïntroduceerd.

Ten tweede gaat het voorstel in op de handhaving na overtreding van de diverse meewerkverplichtingen. Zoals bijvoorbeeld de plicht om mee te werken aan re-integratie of de sollicitatieplicht. Dan wordt er op dit moment een maatregel opgelegd: een bepaald bedrag van de uitkering wordt ingehouden voor een bepaalde duur. Het voorstel bevat een beperking van het aantal categorieën van maatregelen (van 5 naar 3), meer ruimte voor waarschuwen en mogelijkheid tot herstel. Het voorstel bevat op dit onderwerp nog geen wetteksten maar enkel een beleidslijn.

Het huidige regime wordt in de praktijk als knellend ervaren. Er wordt door de uitvoering gevraagd om meer ruimte om een beslissing te kunnen nemen die (meer) recht doet aan de situatie van de betrokkene. Het doel van de wetswijziging is: passend sanctioneren. Met dit voorstel wordt beoogd een uniform handhavingskader te scheppen voor alle socialezekerheidswetten. Op dit moment kan het kader nog per wet verschillen. Dit terwijl de betrokkene een samenloop kan hebben van meerdere uitkeringen en de overheid als één orgaan ziet. Betrokkenen ervaren de huidige praktijk als bedreigend en vaak als hardvochtig en onrechtvaardig.

De hoogste tijd

Het CNV is voorzichtig positief dat er nu eindelijk een ommekeer lijkt te komen in de praktijk van sanctioneren. Wij zien helaas al jarenlang de vergaande en ronduit nare gevolgen die het huidige sanctiekader heeft voor betrokkenen en vragen hier al net zo lang aandacht voor. Voor betrokkenen is het niet uit te leggen dat een enkele fout grote financiële gevolgen kan hebben. En dat er naast het terugvorderen van het teveel betaalde bedrag ook nog een forse boete wordt opgelegd. Het is dan ook de hoogste tijd dat er nu een voorstel ligt met als uitgangspunt: passend sanctioneren.

Daarnaast onderschrijft Het CNV dat handhaving het sluitstuk moet zijn. Inzet op preventie om regelovertreding te voorkomen is het startpunt en kan veel ellende voorkomen. Het CNV deelt het beeld dat wet- en regelgeving als ingewikkeld wordt ervaren. Van betrokkenen wordt veel verwacht, zoals kennis over welke informatie relevant is of kan zijn. En aan wie, wanneer en op welke manier deze informatie moeten doorgeven. En dat terwijl de begeleiding door en de benaderbaarheid van de uitvoeringinstanties vaak als minimaal wordt ervaren. Ook is de informatievoorziening zeer wisselend.

Dat dergelijke inzichten in dit voorstel worden beschreven en het uitgangspunt vormen is een goede en broodnodige start. Het CNV ziet dit voorstel nadrukkelijk als een startpunt: er is meer voor nodig om de huidige praktijk te keren.

Er is jarenlang gestuurd op wantrouwen en hard afstraffen. Dat betekent dat er niet alleen een nieuwe 'gereedshipskist' voor sanctionering moet worden gecreëerd. Maar dat er ook voor moet worden gezorgd dat het gebruik van dat gereedschap leidt tot het onderliggende doel. Dit vraagt om een serieuze cultuuromslag bij organisaties, de uitvoerenden en ruimte (niet alleen op papier) voor hun professioneel handelen. De uitwerking van het voorstel en de keuzes die daarin zijn gemaakt leidt daarom op een aantal punten tot vragen en zorgen. Deze zijn mede ingegeven door de ervaringen van het CNV als belangenbehartiger van zijn leden.

Het voorstel is veelomvattend en beoogt de handhavingspraktijk grondig te herzien. Hieronder zal op de twee onderdelen nader worden ingegaan. Daar waar een in de bijbehorende memo gestelde vraag is betrokken, wordt deze meegenomen. Tot slot wordt aandacht besteed aan aanverwante zaken die volgens het CNV niet los kunnen worden gezien van onderhavig voorstel.

Deel 1: Inlichtingenplicht

Het eerste deel van dit voorontwerp gaat in op het overtreden van de inlichtingenplicht en het bijbehorende sanctiekader. Dit onderwerp is uitgewerkt in het onderliggende wetsvoorstel 'Handhaving Sociale Zekerheid' en de bijbehorende concept Memorie van Toelichting (hierna: memorie). Het CNV deelt de uitgangspunten die ten grondslag liggen aan het wetsvoorstel. Tegelijkertijd roept het voorstel nog wel de nodige vragen op over keuzes die zijn gemaakt.

De gereedshipskist

Met het voorstel wordt een zogenoemde 'gereedshipskist' geïntroduceerd met de volgende instrumenten:

- Afzien van een sanctie
- Waarschuwing
- Voorwaardelijke boete
- Boete
- Overdracht naar strafrecht

Het CNV is positief over het voorstel om meer instrumenten in te zetten bij een overtreding. De huidige praktijk van het opleggen van boetes is zeer onwenselijk en doet zelden recht aan de gebeurtenis en de situatie van betrokkene. In de memorie wordt gesteld: 'het is niet meer uit te leggen dat er direct een boete volgt op een simpele fout'. Wat het CNV betreft is dat überhaupt nooit uit te leggen geweest.

Met het oog op beginsel van vertrouwen past het volgens het CNV dat de uitvoeringsinstantie als startpunt een lichte vorm van sanctioneren kiest (afzien of waarschuwing). Als er een zwaardere sanctie wordt gekozen, zal dit nader en goed gemotiveerd moeten worden. Helaas zien we in de huidige praktijk te vaak dat sancties nauwelijks worden gemotiveerd. Wat het CNV betreft past bij het nieuwe regime een zware motiveringsplicht. Juist omdat er nu ook in alle gevallen voor een lichte sanctie kan worden gekozen.

Voor wat betreft de hoogte van de (voorwaardelijke boete) is het CNV positief over de 'ontkoppeling' van het boetebedrag en het benadelingsbedrag. Wij ervaren dat het niet uitlegbaar is dat eenzelfde gedraging kan leiden tot zeer forse verschillen in hoogte van boetes. En dat bijvoorbeeld tijdsverloop hierin een grote rol kan spelen.

Een voorwaardelijke boete kan een nuttig instrument zijn. Het CNV is alleen niet gerust op de uitdrukkelijke wens van de uitvoering om hieraan talloze verplichtingen te kunnen koppelen. Zeker nu de huidige tekst van de memorie nauwelijks inkadering van deze verplichtingen geeft. Voorkomen moet worden dat betrokkenen een constante financiële dreiging voelen en dat een voorwaardelijke boete breed als dwangmiddel wordt ingezet. Het CNV stelt voor om deze verplichtingen duidelijk te limiteren en daaraan een inspanningsverplichting voor de uitvoerder te koppelen. Bijvoorbeeld: begeleiding in het naleven van die verplichting.

Tot slot worden bij dit onderdeel in de bijbehorende memo een aantal concrete vragen gesteld:

Vraag 1: de mogelijkheid om vaker dan één keer te waarschuwen

Deze vraag ziet zowel op de inlichtingenplicht als op de meewerkverplichtingen. CNV is van oordeel dat een medewerker bevoegd moet zijn om vaker dan één keer te kunnen waarschuwen. Dit is in lijn met het onderliggende doel: passend sanctioneren. Een tweede keer kan het door de omstandigheden van het geval wederom passend zijn om een waarschuwing in te zetten. Bijvoorbeeld omdat blijkt dat betrokkene de informatie de eerste keer niet goed heeft begrepen. Ook een tweede of derde keer kan er sprake zijn van een onbedoelde fout.

Vraag 2: de hoogte van het maximale boetebedrag wordt €4500,-

Het CNV kan de motivering volgen die leidt tot dit maximale boetebedrag. Met daarbij nadrukkelijk de kanttekening dat niet lichtzinnig kan worden omgegaan met het opleggen van een boete nu lichtere vormen voorhanden zijn. Elk bedrag dat – naast een terugvordering – door een uitkeringsgerechtigde moet worden betaald drukt zwaar op zijn financiële situatie.

Vraag 3: de boetebedragen uitgewerkt in een voorbeeld

Het CNV kan de redenering volgen, met daarbij dezelfde opmerking als de vorige vraag.

Vraag 4: zijn er voldoende alternatieven voor het opleggen van een boete

Ja.

Beoordelingskader

Om te bepalen welk instrument wordt ingezet, wordt er een beoordelingskader voorgesteld met de volgende elementen:

1. wat er daadwerkelijk is voorgevallen (de aard van de gedraging)
2. De omstandigheden waaronder de overtreding is begaan
3. De persoonlijke omstandigheden van de betrokkene ten tijde van het opleggen van de sanctie

Het CNV onderschrijft dat dit relevante elementen zijn in de beoordeling, maar heeft bij de bijbehorende uitleg in de memorie wel de nodige kanttekeningen:

Voor wat betreft het eerste element wordt aangegeven dat een rol speelt in hoeverre de betrokkene expliciet is gewezen op de verplichting. Juist bij de inlichtingenplicht is dit volgens het CNV onderdeel van het probleem. De inlichtingenplicht is zeer breed en daarmee is het voor betrokkenen meestal volstrekt onduidelijk wat daaronder valt. Er wordt in communicatie (zoals brieven) in de regel gekozen voor een brede formulering. In de trant: alle informatie waarvan u denkt of zou moeten weten..... Het CNV vindt het uit den boze dat het opnemen van een dergelijke zin mee kan wegen in de keuze van het instrument. Wat het CNV betreft kan meewegen enkel aan de orde zijn als betrokkene actief is gewezen op de situatie (regelovertreding) die zich nu voordoet.

Enerzijds kunnen persoonlijke omstandigheden (het tweede element) een rol spelen in het ontstaan van de overtreding. Anderzijds heeft het CNV zorgen over hoe ver de uitvraag hiervan gaat of kan gaan. Is het – als vertrouwen het uitgangspunt is – echt nodig dat betrokkenen alles op tafel moet leggen? Die indruk wordt nu wel gewekt, los van de vraag of dit nu echt relevant is. En dit beeld wordt helaas ook gevoed door de ervaren ‘controledrift’ van uitkeringsinstanties op dit moment. Wat het CNV betreft heeft het voorstel te weinig oog voor dit spanningsveld en biedt het ruime kader te weinig bescherming aan de betrokkene. Deze zorgen komen ook terug bij een ander aspect van dit voorstel, het toelichtingsgesprek (zie hieronder). Wat het CNV betreft beperkt uitvraag van persoonlijke omstandigheden zich tot een beperkt aantal gevallen. Zoals bijvoorbeeld wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn voor andere problematiek (bijvoorbeeld schulden). Dan dient de uitvraag ook een hulpverleningsdoel. Of wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn voor bewuste regelovertreding: bijvoorbeeld ‘zwart werk’.

Voor wat betreft het derde element wil het CNV het volgende opmerken. Als er sprake is van een teveel betaald bedrag aan uitkering, is er in veel gevallen ook (al) sprake van een netto terugvordering. Dat maakt dat de betrokkene al per definitie hard getroffen wordt in zijn inkomen. Het CNV pleit ervoor om deze omstandigheid zwaar mee te laten wegen bij dit derde element en hier ook aandacht aan te besteden in de memorie.

Tot slot worden een aantal situaties omschreven waarin een boete als aangewezen handhavinginstrument wordt beschouwd. Daarbij wordt ook genoemd: het vergaren van inkomsten naast de uitkering. Het doorgeven hiervan wordt als bekend verondersteld. Het CNV is het hiermee maar ten dele eens. Wellicht kan dit worden gesteld bij inkomsten uit loondienst. Maar het inkomensbegrip is veel breder en daar ontstaan vaak de problemen. Veelzeggend is het voorbeeld in de memorie: het verkopen van spullen op Koningsdag of op marktplaats. Wij durven wel te stellen dat het voor veel mensen *juist niet* duidelijk is, dat dit ook inkomsten zijn die moeten worden doorgegeven. Maar denk ook aan een vergoeding voor vrijwilligerswerk, onkostenvergoedingen etc. Veelzeggend is dat betrokkenen bij navraag bij de uitkeringsinstanties hier regelmatig wisselende informatie over krijgen. Daaruit blijkt dat het zelfs voor medewerkers van de instantie zelf niet altijd duidelijk is of iets onder inkomen valt of niet. Het CNV deelt dan ook niet dat bij – structurele – inkomsten altijd een boete aan de orde is. Ook dan kan er wel degelijk sprake zijn van een onbedoelde fout.

Toelichtingsgesprek

Om inzicht te krijgen in de elementen die een rol spelen in het beoordelingskader wordt het ‘toelichtingsgesprek’ geïntroduceerd. Dit is een vorm van ‘hoor en wederhoor’, een vereiste vanuit de Algemene wet bestuursrecht. Het is de bedoeling dat de uitvoeringsinstantie enerzijds toelicht wat er fout is gegaan en wat de overtreden plicht inhoudt. En dat anderzijds de betrokkene toelicht wat de omstandigheden zijn waarbinnen de fout is gemaakt. Er wordt geen vorm voorgeschreven en het drempelbedrag is een benadelingsbedrag van €340,-.

Het CNV heeft grote zorgen over de uitwerking van dit toelichtingsgesprek. Wij zien dat – mede door het huidige beleid van sanctioneren – breed wantrouwen bestaat richting uitvoeringsinstanties. En helaas niet zeldzaam zijn betrokkenen ronduit bang. Het CNV ondersteunt leden hierin door bijvoorbeeld begeleiding door vertrouwenspersonen, die meegaan naar een gesprek. Hier wordt ook vaak gebruik van gemaakt. Wij krijgen vaak te horen dat betrokkenen niet alleen naar een gesprek durven.

In het voorstel worden de randvoorwaarden waarbinnen dit gesprek plaatsvindt zeer ruim omschreven. Het beeld ontstaat dat betrokkene zo ongeveer alles op tafel moet leggen. Ook als dat niet perse relevant is voor de overtreding. Het CNV vreest dat zo’n toelichtingsgesprek kan omslaan

in een 'verhoor'. Van belang daarbij is wie dit gesprek gaat voeren: is dit een handhavingsambtenaar? Of juist een medewerker uit de dienstverlening? Formeel bestaat er een zwijgrecht. Het is noodzakelijk dat de betrokkene daar in begrijpelijke taal op wordt gewezen. Onze ervaring is dat dit nu lang niet altijd het geval is.

En welke gevolgen heeft het als een betrokkene zich daarop beroept? Wordt er dan automatisch de zwaarst mogelijke sanctie opgelegd? De tekst in de memorie stelt op dat punt niet gerust.

Wat het CNV betreft knelt de vormgeving van dit toelichtingsgesprek met het uitgangspunt van vertrouwen. Want als het uitgangspunt is dat het om een fout gaat, waarom moet er dan een uitgebreide verantwoording komen aan de kant van betrokkene? Zeker als daar geen aanleiding voor lijkt te zijn? Volstaat dan niet enkel een toelichting of uitleg van de kant van de uitvoerder? Juist omdat de vormgeving van het gesprek niet wordt ingekaderd, ontstaat het beeld dat de betrokkene in zo'n gesprek vogelvrij is. Dit is wat het CNV betreft zeer onwenselijk en zal niet bijdragen aan het creëren van vertrouwen in de relatie tussen betrokkenen en de uitvoering. Het CNV vraagt dan ook met klem om de contouren van dit gesprek duidelijker neer te zetten, bijvoorbeeld in de toelichting. Met daarbij oog voor het hier geschetste spanningsveld.

Daarbij vindt het CNV het wenselijk dat de betrokkene van tevoren geïnformeerd wordt welke vragen hij/zij kan verwachten. Dit geeft hem/haar de mogelijkheid zich ook voor te bereiden op het toelichtingsgesprek. Zeker als mensen onvoorbereid naar een gesprek gaan kunnen ze in het gesprek met een ambtenaar/uitvoerder die meer ervaren is in het voeren van dergelijke gesprekken (of daarin gespecialiseerd is, zoals een opsporingsambtenaar) uitspraken doen die niet ter zake relevant zijn of waarmee ze zichzelf belasten. Of zich hiertoe onder druk gezet voelen. Het CNV gaat er van uit dat de betrokkene vooraf duidelijk wordt gemaakt of en eventueel hoe er verslag van het gesprek wordt vastgelegd en hoe er met deze informatie wordt omgegaan.

Deel 2: Meewerkverplichtingen

Het tweede deel van dit voorontwerp ziet op overtredingen van de meewerkverplichtingen die bij een uitkering horen. Dit onderwerp is nog niet uitgewerkt in de wettekst. Ter consultatie is voorgelegd de beleidslijn die uiteindelijk moet leiden tot een concrete tekst in het wetsvoorstel.

In beginsel kan het CNV zich vinden in het beperken van het aantal categorieën (*vraag 5*). Ook hier wordt de kanttekening geplaatst dat de inzet van een maatregel financiële consequenties heeft voor betrokkenen die in de regel al weinig ruimte hebben. Ook daarom moet het inzetten van zo'n maatregel doordacht en goed gemotiveerd worden. En is een waarschuwing wat het CNV betreft het eerste middel.

Vraag 6 en 7: ernstige misdragingen jegens ambtenaren

Het CNV onderschrijft dat het strafrecht de meest logische route is in het geval van ernstige misdragingen, ook als deze jegens ambtenaren worden gepleegd. Ook zijn wij geen voorstander van 'dubbel' straffen, en dient een uitvoerder eigenlijk niet op de stoel van een (straf)rechter te gaan zitten. Tegelijkertijd ziet het CNV ook dat de uitvoeringsinstantie een vaak langdurige relatie onderhoudt met de betrokkene en dat ook na het plegen van een ernstige misdadiging die relatie in stand blijft. Het CNV ziet daarin geen aanleiding om de uitvoerder de mogelijkheid te geven om alsnog een bestuurlijke boete op te leggen als een strafrechtelijke sanctie uitblijft. Maar wel om een uitkeringsinstantie andere mogelijkheden te geven, ook naast het strafrechtelijke traject. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan het verplicht volgen van een training gericht op agressiebeheersing. Dit past ook bij de (re-integratie) rol die een uitvoerder heeft.

Tot slot

Het CNV is voorzichtig positief over de uitgangspunten van het voorstel, maar heeft

nog de nodige vragen en kanttekeningen bij de keuzes die zijn gemaakt in de uitwerking. Tot slot zijn naar mening van het CNV de volgende zaken van belang:

Monitor of het doel bereikt wordt.

Het voorstel heeft als doel om passend sanctioneren mogelijk te maken. Wie recht heeft op een uitkering moet die zonder angst kunnen krijgen, maar er moet ook op een passende manier worden opgetreden als iemand bewust misbruik maakt van het stelsel van sociale zekerheid. Er moet voor een uitkeringsinstantie voldoende ruimte zijn om onderscheid te kunnen maken tussen gevallen waar iemand een fout heeft gemaakt en gevallen waar misbruik wordt gemaakt van het stelsel van sociale zekerheid. Een enkele fout mag niet leiden tot hard afstraffen.

Het CNV deelt deze insteek maar vraagt zich af of dit voorstel voldoet om dat doel te bereiken. Het CNV vindt het daarom wenselijk dat er een monitoring komt of de gestelde doelen worden gehaald. Voor het CNV betekent dit niet alleen een analyse van het aantal opgelegde sancties of waarschuwingen en de ontwikkeling daarvan in vergelijking met de huidige situatie en door de tijd heen. Het CNV vindt het dat ook onderzocht moet worden en welke mate ambtenaren/uitvoerders daadwerkelijk de ruimte hebben om hun professionele oordeel toe te passen zonder enorme verantwoordingsplicht of sturing door de organisatie waarvoor ze werken. Maar ook of de betrokkene voldoende bescherming geniet in de (werk)wijze waarop de keuze tot stand komt. Zie ook het spanningsveld zoals dat hierboven is omschreven. Daarnaast stelt het CNV voor dat er ook wordt gekeken naar in welke mate er verschillen ontstaan in de wijze waarop in de regio de uitvoering plaats vindt.

Het CNV stelt voor dat er na invoering actief wordt ingezet op het ophalen van ervaringen van uitkeringsgerechtigden, medewerkers en belangenbehartigers. Dit moet op een open en laagdrempelige manier plaatsvinden. Het CNV realiseert zich dat een nieuwe praktijk een leerproces is. Voor (medewerkers van) de uitvoering kan feedback wellicht als bedreigend worden ervaren. Toch is het van belang dat deze signalen worden verzameld.

Wat het CNV betreft is deze monitoring ook niet vrijblijvend. Als blijkt dat er nog veelal wordt gewerkt volgens de oude praktijk (omdat men dit zo gewend is); vraagt dit om actie. Zowel van de wetgever als de uitvoering.

Preventie als startpunt

In het voorstel wordt opgemerkt dat handhaving het sluitstuk zou moeten zijn. Mensen die fouten maken, doen dit voor een groot deel uit onwetendheid of op basis van slechte informatie. Een goede preventie kan voorkomen dat mensen die fouten maken. Het CNV constateert dat voor veel betrokkenen, en soms ook voor uitvoerders, niet duidelijk is welke voorwaarden/verplichtingen nu precies van toepassing zijn en hoe die moeten worden geïnterpreteerd. Eerder in deze reactie is daar al een voorbeeld van gegeven.

Inzet op preventie is wat het CNV betreft geen vrijblijvende verplichting voor de uitvoering. Zodra betrokkenen een uitkering toegekend krijgen, moet hen door de uitvoerder duidelijk worden gemaakt welke verplichtingen gelden en hoe ze hier aan moeten voldoen. De uitvoerder moet zich hierbij actief vergewissen dat de betrokkene begrijpt wat er van hem/haar gevraagd wordt. Informatie moet daarbij volledig, begrijpelijk en toegankelijk zijn. Digitale informatie moet makkelijk te vinden zijn en er moet altijd een bemenst loket zijn waar betrokkenen terecht kunnen. Niet iedereen is immers voldoende digitaal vaardig of beheerst de taal voldoende (zowel laaggeletterden als mensen voor wie Nederlands niet de moedertaal is) om zichzelf te redden.

Daarnaast werken verschillende (onderdelen van) uitvoerders nu nog te vaak langs elkaar heen. Zo is bij het ene loket al lang duidelijk dat er sprake is van

schuldenproblematiek terwijl de andere afdeling een forse boete oplegt. Preventie begint met kennis van de betrokkene. Wij krijgen vaak te horen dat mensen overal weer opnieuw hun verhaal moeten doen. Dat beeld ontstaat ook bij het toelichtingsgesprek uit het onderhavige voorstel. Het CNV pleit ervoor dat de uitvoering actief kijkt welke informatie al voorhanden is, en daar ook mee aan de slag gaat.

Het CNV stelt voor om de gedane inzet op preventie actief mee te laten wegen in de keuze voor de sanctie. Op die manier blijft de uitvoering alert op zijn eigen rol en verantwoordelijkheid hierin.

Er is nu actie nodig

Uit het voorstel komt – terecht- naar voren dat de huidige sanctiepraktijk niet uit te leggen is. Tegelijkertijd is het een feit dat deze ongewenste praktijk op dit moment gewoon voortduurt. Op dagelijkse basis krijgen uitkeringsgerechtigden hoge boetes voor simpele fouten. Die ervoor zorgen dat ze – zeker naast een terugvordering – jarenlang in de financiële problemen komen.

Het CNV vindt het niet gewenst om met ingrijpen te wachten tot het volledige wetgevingstraject doorlopen is. Dit doet geen recht aan de urgentie van de situatie. Het CNV pleit er daarom voor om zo snel mogelijk – desnoods buitenwettelijk – ruimte te bieden aan uitvoerders, om meer maatwerk toe te passen en waar mogelijk veel meer invulling aan de menselijke maat te geven. Meer in het bijzonder gaat het dan om een ruimere mogelijkheid om af te zien van een financiële sanctie. Het CNV ziet dit graag terug in de follow-up van dit voorstel.

Het CNV is ten alle tijde bereid de gemaakte opmerkingen in een nader gesprek, al dan niet in verband van de Stichting van de Arbeid, toe te lichten.

CNV Vakcentrale

Justine Feitsma

Bestuurder

Jan Pieter Daems

Bestuurder